Роздуми про долю рідного народу в посланні «І мертвим, і живим, і ненародженим землякам моїм...». 9 клас

В історії кожної літератури є твори, які володіють магічним даром безсмертя. Саме до таких шедеврів належить поезія Великого Кобзаря. Йому було властиве глибинне відчуття кревної причетності до долі рідного народу, до його трагічної історії. Саме тому він спрямовує свої твори на захист пригнобленого люду.

З творчої скарбниці Т. Шевченка можна виділити твір, який, на мою думку, чи не найглибше виявляє патріотизм і почуття національної гідності поета. Це — послання «І мертвим, і живим...».

У цьому творі Тарас Григорович порушив найважливіші питання суспільного та національного життя. Насамперед, на думку поета, треба усунути соціальну несправедливість. Він протестує проти кріпацтва, ганьбить тих «земляків», які

людей запрягають
В тяжкі ярма. Орють лихо,
Лихом засівають...

Відчуваючи, що розвиток освіти і культури не йде належним шляхом, Шевченко радить плекати своєрідну національну культуру, а не переймати бездумно чужі ідеї:

В своїй хаті своя й правда,
І сила, і воля.

Лише коли збудуться усі поетові бажання, коли обіймуть «найменшого брата», тоді настануть для України кращі часи, і «світ ясний, невечірній тихо засіяє...».

Закарбуємо у своїй пам'яті рядки із славнозвісного твору, бо і ми, як сказав поет, «ненароджені земляки» його, є адресатом послання, що було спрямоване у вічність.

Цей твір служив дороговказом на шляху національного відродження українського народу, бо в ньому підняті важливі проблеми, які чекають свого розв'язання саме сьогодні, в час становлення української державності.

Перебудова розбудила нас, окрадених, але не безтямних. Нам не однаково, чи наша земля буде вкрита золотим колоссям пшениці й жита і бринітиме рідна мова на ній, чи буде вона закута кригою байдужості, національної пасивності. Яке може бути виправдання людині, що зреклася рідної культури?

Хіба можна забути, як у тяжкі часи для України все ж таки були борці, які не поступалися своїми демократичними принципами, відстоювали справедливість і гуманізм, за що й страждали. Згадаймо Олександра Олеся, Миколу Куліша, Василя Стуса. Цей перелік можна було б продовжувати і продовжувати… Прикро, що ми нічого не знали про творчість цих майстрів слова, які будили народ від сплячки, відкривали людям очі на проблеми суспільства, провіщали перебудову нашої країни. І за це зазнавали гоніння і переслідування з боку більшовицьких єзуїтів та інквізиторів.

Ні, не можна цього забути! Треба бути стійкими і відданими нашій Вітчизні! Ми повинні знати свою історію, рідну мову, адже вона є виразником нашої національної гідності.

Я твердо переконаний: в Україні є головне — ділові, по-новому мислячі, енергійні люди, зацікавлені в тому, аби незалежна Україна побудувала світле майбутнє. Треба надати їм таку можливість. Так давайте ж підтримаємо їх і збудуємо вільну, демократичну державу, де «врага не буде, супостата, а буде син, і буде мати, і будуть люде на землі».